

Завой

Седмичникъ за култура, изкуство, критика и общественось.

Съвестнитъ у насъ считатъ залуди,
Лупаца бредомъ се почита:
„Богатъ е“ казва, на то не пита
Колко души е изгорилъ жиби,
Сироти колко той е ограбилъ,
И предъ олтаря Бога измамилъ
Съ молитви, съ клетви, съ думи лъжливи.
Хр. Ботевъ въ „Борба“

240 милиона славяни

Ние, мечтателнитъ и сърдечни, но разединени славянски народи, даваме ли си ясенъ отчетъ каква огромна сила бихме представлявали, ако действувахме винаги съгласувано, винаги единно въ всички наши културно-обществени, стопанско-политически и международни прояви?!...

Даваме ли си ясенъ отчетъ, каква изобилна и висока духовна култура би свѣтнала по цѣлия свѣтъ, ако въ една добре организирана всеславянска великодержавностъ се разцвѣтѣше благородната славянска човѣчностъ?!...

Ако си даваме такъвъ отчетъ, нека днесъ, когато чувствуваме великото дълго на Св. Кирилъ и Методий — българскитъ и славянски духовни обединители — наведемъ виновно и смирено срѣнитъ глави и да потърсимъ у насъ самитъ отговорностъ за досегашното тѣй скръбно и пакостно славянско разединение

Да осъзнаемъ отговорноститъ си за днешното незавидно положение на 240 милиона славяни да бъдатъ считани като 240 милиона пѣсници зѣрна, които не могатъ да се споятъ въ мощенъ социаленъ и националенъ градежъ. Не могатъ да се споятъ въ единъ огромненъ и траенъ стопанско-политически всеславянски блокъ, защото все още се търпи срамното и пакостно положение славянитъ славянина да подтиска политически и така ще-неще да подхранва завоевателнитъ стремежи на неприятелитъ на славянството.

Затова, време е да осъзнаемъ голѣмитъ отговорности, длъжности, и права които се падатъ намъ — при надлежитиѣ на свежата и надарена славянска раса. Дълбоко да осъзнаемъ отговорноститъ си, като запалимъ воята си отъ високия идеалъ за всеславянско братство и единство. Тогава вече можемъ успѣшно да съемъ въ великата славянска душа семената на общославянската правда и солидарностъ.

И тогава само, ще грѣятъ бѣлитъ лъчи на общо-

Политически дневникъ

У НАСЪ И ВЪ ЧУЖБИНА

Какво остана отъ мирнитъ договори?

Наскоро ще се изпълнятъ 20 години отъ подписването на Версайския миренъ договоръ. Сенъ-Жерменския, Трианонския, Ньойския и Севърския, сѣщо се приближаватъ къмъ юбилейната възроста. Прелиствайки въ момента текстоветъ на тия обемисти пактове, разгледайки тѣхнитъ многобройни параграфи, човѣкъ ясно ще види какъ за 20 години много нѣщо се е промѣнило, много нѣщо е нарушено, и че много отъ онова което преди 20 години се смѣташе за ненарушимо, днесъ почти нищо не е останало.

Особено печална е съдбата на Трианонския договоръ. Угария, която изгуби съ тоя договоръ 240,000 кв. км. територии и 13 милиона население почти неприкрито врждуваше съ своитъ сѣседи. Отъ месецъ ноември 1938 година Угария започна да придвижва пограничнитъ камъни: отначало завзе частъ отъ Словакия, а следъ това и Карпатска Русия. Въ момента тя е готова да гарантира границитъ на Югославия, но претендира за земитъ си, включени въ границитъ на Ромъния и поглежда съ апетитъ къмъ Словакия.

Ако Трианонскиятъ договоръ претърпи сѣществени измѣнения, то отъ Сенъ-Жерменския не остана и следа: малката Австрия, рожба на тоя договоръ, деветъ лѣти по-малка отъ предишната Австрия на Хабсбургитъ, (80,000 кв. км., вмѣсто 700,000 и 6 милиона жители, вмѣсто 50 милиона) бѣше премахната съ аншлюска като самостоятелна държава.

Ньойскиятъ договоръ, определящъ границитъ на България, сѣщо претърпи нѣкои измѣнения: победената Гърция, бѣше принудена да отстъпи на турцитъ частъ отъ Тракия, която тя получи като възнаграждение заради неголѣмитъ си заслуги въ голѣмата война. А Солунското споразумение отъ миналата година даде право на България свободно да се въоръжава.

Силно пострада и Севърскиятъ договоръ. Гърция изгуби всичко, което получи по тоя договоръ. Статутътъ за Сирия е съвършено измѣненъ. Трансйордания отъ мандатна държава се превърна въ независима република. Сѣща метаморфоза претърпи и Иранъ. Промѣна се и статута за Палестина.

Най-важниятъ отъ договоритъ — Версайския, претър-

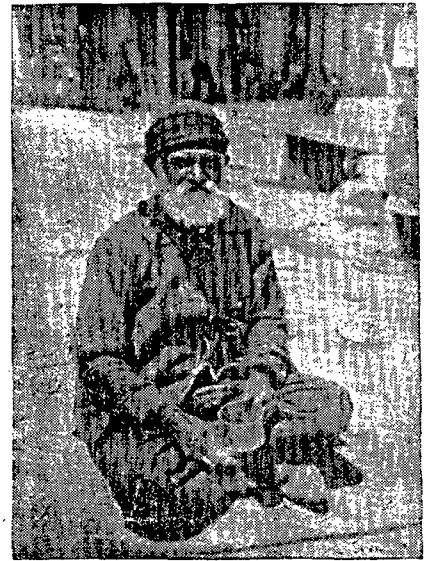
пи огромни измѣнения. Достатъчно е да кажемъ, че Германия следъ Версайлъ броеше 60 милиона жители, а днесъ 89 милиона и че имаше 470,000 кв. км., а днесъ 650,000 кв. км. територии, за да разбереме голѣмата промѣна станала презъ последнитъ нѣколко години. Презъ 1935 год. Германия си получи Саарската област, следъ плебесцита, който бѣ предаденъ въ договора. Презъ мартъ 1938 год. Германия присъедини Австрия, въ септември — Судетската област, презъ текущата година тя тури ржжа върху Чехия, Словакия и Мемель.

Отъ териториалнитъ загуби на Германия, споредъ постановленията на Версайския договоръ днесъ оставатъ извънъ германскитъ граници: окръжитъ Ейпенъ и Малмеди (Белгия), Шлезвигъ (Дания), Познанъ, Данцигъ и Данцигския коридоръ. Съдбата на последнитъ две територии, както се знае, предизвика тревога изъ цѣла Европа. Това е по отношение само на териториалната частъ на договоритъ. Ако погледнемъ финансовитъ и военни клаузи, то ще видимъ, че последнитъ сж отнесени днесъ въ категоритя на историческитъ документи, нѣмашки никакво реално значение. Знае се, никоя държава не плати напълно репарационнитъ си задължения. Никоя държава не спазваше и ограниченията на мирнитъ договори. Шо се отнася до въоръжението, Версайскиятъ договоръ забраняваше на Германия да има редовна войска. Днесъ Германия има страшна въоръжена сила — сухопътна, морска, въздушна — Германия се задължаваше следъ войната да не държи войска въ Рейнската област, днесъ тя тамъ е струпала едни отъ най-силнитъ укрепления — линията Зигфридъ.

И сега 7 милиона души въ Европа стоятъ подъ оръжие. 7 милиона хора сж готови да взематъ пушкитъ — едни да защитаватъ остатъцитъ на мирнитъ договори, други — да разрушатъ тия остатъци. Къде е правдата? Тя не е и не може да бѣде въ старитъ методи за разрешаване на спороветъ.

Правдата не се достигала и нѣма нигде да се достигне съ мечъ. Нужна е справедливостъ. Но справедливостъта днесъ е понятие, което нищо не казва. Необходима е пролѣтна политическа атмосфера. Откъде ще дойде тая политическа атмосфера, кой вътъръ ще я доведе — това е загадката на утрешнитъ дни. Но тя трѣбва да дойде, за да могатъ народитъ да рѣзчатъ въ миръ, сигурностъ и спокойствие.

НИВОТОЪТЪ СИ ТЕЧЕ

За хлѣбъ насѣдни...

Славянството и Св. Св. Кирилъ и Методи

Днесъ повече отъ всѣкога намъ се налага да ценимъ голѣмитъ синове на нашата земя. И празникитъ, шо въ тѣхно име чувствуваме да бждатъ жива спойка на днитъ въ които сж живѣли съ тия шо преживѣваме и тия които идатъ. Столѣтията не могатъ да угасятъ огъня, запаленъ отъ тѣхъ, макаръ и въ далечното минало, шомъ като тоя огънь е огрѣвалъ пѣтя на нашето духовно развитие презъ вѣкове и днесъ гори и утре ще разгаря въ толкова души пламака на смѣло творчество. Братята Кирилъ и Методи създадоха славянската азбука и съ това поставиха начало на славянската писменостъ, която заплази насъ българитъ отъ духовното поробване на цѣлящата тогава византийска култура.

Сѣщата тази писменостъ създаде високохудожествената полска елопея „Панъ Тадеушъ“ на Мицкевича, прочутата физиология на Павлова, кървавитъ пѣсни на Ботева.

Така се роди славянската култура, която покрай общочовѣшкитъ си елементи, бележи една типична самобитност и свежестъ. Нейнитъ сокове тепърва ще даватъ обилни плодове, на които ще се радва цѣлото човѣчество.

Дѣлото на дваматъ солунски братя е най-голѣмото културно събитие за славянскитъ народи, и тѣхнитъ празникитъ заслужено се чувствува толкова тържествено. Колко красива романтика лѣха отъ детскитъ пѣсни, отъ развѣтитъ припорци, шо майскитъ вътъръ полюшва, отъ вѣнцитъ съ кър-

вави божури, рози и зеленина. И тази традиционни, свежа и пѣстроцветна пролѣтна картина на бодро и радостно дефилиращата учаща младежъ, въ очитъ на която искрятъ свѣтитъ пламъчета на заслужено национална гордостъ не може да не трогне всѣки, кой то обща книгата. Празникътъ вълнува душата и дълбай красиви спомени на непомрачено щастие отъ детскитъ, юношески години, когато въ сѣщия този майски денъ съ пѣсни и хора празнувахме и ние, тозъ денъ славенъ, денъ народенъ, денъ на нашитъ отци'...

Днесъ, покрай чувството на умиление и радостъ, ние не можемъ да не свържемъ голѣмия славянски празникъ съ бурното и тревожно време което преживѣваме, и правилно схванали днешния денъ, да подадемъ ржжа за сплотеностъ и единение на цѣлата славянска раса, върху която отъ известно време насамъ, фалшиви теории и научни недоразумения за „висши и нисши раси“ спиятъ злъчни стрели. Тия тѣхни хули не могатъ да пресушатъ голѣмото славянско море отъ изкуство и наука, защото сж само едно хитро и модерно оръдие въ ржцетъ на агресията. Нашето оръдие покрай свежитъ сили на голѣмата славянска раса нека бжде стремежъ ни къмъ наука които завещаха свѣтитъ братя Кирилъ и Методи. За шо този стремежъ къмъ наука, това е самиятъ напредѣкъ, самата култура.

Г. В. Гочевъ

„Завой“

КУЛТУРНИ АНКЕТИ

Варненски народен театър

Съ каква любов и свѣтли надежди бѣ изградена въ 1935 год. новата организация на градския ни театър, която осигури човѣшко съществуване на служителитѣ на Мелопомена и създаде необходимитѣ условия за сценичното изкуство Оня, който се опита да върне театъра къмъ отживѣлата процентна система ще изиграе пакостна роля въ културния развой на нашия градъ.

Има единъ дефектъ, обаче, въ управлението на театъра, който системно ще трови комплицирания театраленъ животъ, ако не се отстрани още въ началото на новия театраленъ сезонъ. Изключителни обстоятелства наложиха да се раздѣли административното отъ художественото управление. Между тѣзи две дейности, обаче, нѣма строго установена граница, понеже тѣ забѣлявано се преливатъ. Това раздѣляне на компетенцитѣ създава опасенъ дуализъмъ, който неизбѣжно крие зародиши за спорове между две власти. Нѣма друга институция, където да е по-наложително единство въ управлението. Авторитетътъ на театралния директоръ трѣбва да е безспоренъ факторъ въ една срѣда, където се кръстосватъ амбициитѣ на толкова нервни и чувствителни същества. Дисциплината, само, може да опази невредимъ театъра всрѣдъ развълнуваното море на толкова страсти. Оня, който осакатява властта на театралния директоръ, изкуствено внася бацила на разложението, понеже нанася първия ударъ въ безсъмнени авторитетъ на капитана.

Душата на театъра си остава все пакъ артиста. Първата задача на директора е да си подбере добъръ ансамбълъ, който да се допълва, както отдѣлнитѣ инструменти въ оркестъра. Варненскиятъ народенъ театъръ може да си подбере най-добрия съставъ, защото, никъде артистътъ не е така обезпеченъ материално и спокоенъ цѣлъ театраленъ сезонъ. Въ театъра ни има прекрасни артисти — не липсватъ, разбира се и лоши. Ще се извърши фатална грѣшка, ако при рекрутиране новия съставъ се прогонятъ любимитѣ артисти на публиката. Смѣняване личността на директора не значи коренна чистка — подобни маниери сж свойствени само на малокултурнитѣ народи и хора. Лошитѣ артисти трѣбва да се отстранятъ отъ театъра безъ да се влага сантименталностъ и хуманностъ. При подбиране жрецитѣ въ храма на изку-

вото ходатайствата, локалнитѣ чувства и интереси, личнитѣ връзки и смѣтки нѣматъ мѣсто.

Театърътъ е сжкъп инструментъ. Той не носи печалби и завършва почти винаги дефицитерно. Финансовата стабилизация на театъра е много голѣма задача, понеже нередовното изплащане заплатитѣ на артиститѣ и липсата на срѣдства за постановки и обличане пиеситѣ парализира и най-спокойния театраленъ директоръ. Фаталния и преждевремененъ край на повечето отъ нашитѣ театри се дължи на причини отъ финансово естество.

Ахилесовата пета на театъра е репертуарната политика. Тази година ние изживяхме базцвѣтенъ сезонъ. На варненската публика втрѣснаха вѣчнитѣ унгарски комедии. Касовитѣ пиеси въ края на сезона, които скандализиратъ частъ отъ публиката, превърнаха театъра на ревию. Репертуарътъ на единъ общински театъръ не може да си поставя само търговски цели. Чрезъ най-мощното срѣдство каквото е живата речъ, театърътъ ще трѣбва да поднася здрава културна храна. Сериозната публика, учащата се младежъ и децата бѣха прогонени отъ театъра. Истинскитѣ ценители на театрално изкуство сж педанти да видятъ поне веднажъ въ сезона нѣкоя класическа пиеса. Сантименталната публика на провинцията напразно жадува за нѣщо героично и голѣма любовъ. Театраленъ директоръ, който нагажда репертуара си само по вкуса на широката публика върши тежко престѣпление по отношение културния подемъ на народа ни. Педагогическата задача на директора е не да слиза до срѣдния уровень на масовата публика, а да издига последната до по висшъ театраленъ и културенъ мантилетъ.

Залого за успѣха на театъра е въ любовта на публиката. Когато, духовната, невидима, интуитивна връзка между тия два елемента биде сжжсана театъра е осъденъ неминуемо на гибелъ и нищо не може да го спаси отъ разложение — напразни ще бждатъ усилията на управа, директоръ, режисьоръ и артисти да градятъ на пѣсѣчни основи. Публиката възприема болезнено и преувеличено всички интрижки, неизбѣжнитѣ съпжтници на театралния животъ Творчеството на артиста е мжчтелно и свързано съ голѣмо нервно напрежение. Нервнитѣ и сърдечни кризи сж наистина, е-

Данцигъ не е само етнически въпросъ

Той е въпросъ засѣгащъ общоевропейскитѣ интереси.

Херманъ Раушнингъ е известенъ бившъ национал-социалистъ и единъ отъ близкитѣ съратници на Хитлеръ. Следъ идването на нац. социализма на власть въ Германия, Хитлеръ го бѣше натоварилъ да завежда «данцигския фронтъ». И Раушнингъ заемаше до 1934 год. поста председателъ на данцигския сенатъ.

Следъ това между него и Хитлеръ се появила разногласия по основнитѣ въпроси на външната политика. Раушнингъ напусна председателския постъ излѣзе отъ партията и, въ края на краищата, изчезна отъ Германия.

Преди нѣколко дни въ в-къ „Депешъ де Тулузъ“ се появи една много любопитна статия отъ Раушнингъ, посветена на данцигския въпросъ. Бившиятъ сподвижникъ на Хитлера доказва, че Данцигъ по право трѣбва да принадлежи на Германия, но на Германия мирна, влизаща въ семейството на европейскитѣ държави. Германскиятъ райхъ би се възползувалъ отъ Данцигъ изключително като военна-морска база, отъ която той би могълъ всѣки моментъ да унищожи Гдиня. Затова, споредъ Раушнингъ, данцигскиятъ въпросъ трѣбва да се разглежда въ дадения моментъ отъ гледна точка на общоевропейскитѣ интереси, а не отъ гледна точка на етническата справедливостъ.

Най-интересна частъ на тази статия се явява изложението на Раушнингъ по разговора, който той е ималъ преди нѣколко години съ Хитлеръ относно това, какъ Хитлеръ си е представялъ бждещото устройство на Източна Европа:

— Тогава азъ бѣхъ довърено лице на лице на Хитлеръ и имахъ съ него личенъ контактъ. Веднажъ мене ми се удаде случай да чуя неговитѣ съображения, относно това, какъ Гер-

тественни за артистичната срѣда, но тѣ не сж стока за износъ. Винаги ще се намѣрятъ хора, които да използватъ тѣзи обикновени и несериозни театрални прояви за свои лични цели, а всѣко вмѣшателство на външни лица въ домашния животъ на театъра бележи неговия близкъ и фаталенъ край.

Новиятъ театраленъ сезонъ започва съ нови надежди. Дано той установи така желаната хармония между дирекция, артисти и публика и отбележи новъ етапъ въ развой на варненския театъръ.

Инн. П. Куртевъ

мания ще разшири своето „жизнено пространство“ на изтокъ. Хитлеръ по него време не мечтаеше да покорява други страни. Той мечтаеше да създаде източно отъ Германия, редица васални държави, свързани съ економически, политически и военни договори съ Райха. Въ всички тѣзи страни нѣмскиятъ елементъ трѣбваше постепенно да заеме командни постове и да стане „елитъ“. Земята да преминава въ ржцетѣ на нѣмцитѣ, които ще я обработватъ съ помощта на мѣстното население. Освенъ това, обилниятъ демографически резервоаръ въ източнитѣ страни ще дава на Германия работна ржжа за всички професии, не искащи специални знания, освобождаващъ по тая начинъ нѣмския трудъ за ония области въ трудовото производство, за които е необходимъ квалифициранъ работникъ. Хитлеръ върваше, че при помощта на тая система ще му се отдаде за дълги години да пази равновесието и мира въ Изтока: низшитѣ раси ще работятъ подъ ржководството на германскитѣ елементи, а Германия, въ замѣна на това, ще имъ осигури спокойно съществуване и ще ги застрахова отъ економически кризи. Хитлеръ даже посочилъ, кои държави трѣбвало да станатъ васални на Германия. Въ този списъкъ влизали балтийскитѣ държави; Полша, Ромъния, Унгария, Югославия, Чехославация. Хитлеръ проектиралъ да създаде свое О. Н., но оснвано на иерархически начала, подъ управлението и покровителството на Германия.

ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА
е солта на земята

Българската интелигенция въ миналото има огромни заслуги за културното свѣстяване на народа ни. Тя можа да го извлече изъ мрака на невежеството и срѣдновѣковното суетѣрие, да му вдѣхне вѣра въ себе си и да го напжти къмъ по-смисленъ общественъ и културенъ животъ. При това, тази интелигенция идѣше отъ недра на сжщия този народъ, отъ селата и колибитѣ и затова толкова по-горѣща бѣше нейната любовъ и толкова по-упорита нейната преданостъ къмъ народа и неговото бждеще. Нѣма достатъчно ярки и силни думи, които да изразятъ заслугитѣ на хилядитѣ знайни и незнайни труженици, допринесли съ труда си и уси-

лията си за създаването ни като народъ.

Този процесъ — на все по-голѣмо откъсване отъ народа и неговитѣ нужди, процесъ на личното ограждане и обособяване — започва още преди освобождението ни и се засилва по-късно, въ свободна България. Той бѣ разоблаченъ отъ Вазовъ, Алеко Константиновъ и други писатели, вече достигналъ до цинизъмъ, до издевателство. Излишни сж примѣри и доказателства: тѣ се синтезиратъ въ факта, че дѣлата на Раковски, Каравеловъ, Бозвели, Левски, Ботевъ и още много като тѣхъ, нормални за времето си, ставатъ по-късно непостижими, необикновени, свѣрхестествени.

Обяснението на този проломъ е въ историческия ходъ на нѣщата. Обаче интелигенцията, като проява на жаждата у народа за по-добъръ животъ, къмъ просвѣта и култура, не изчезва напълно, не се атрофира, въ позлатеното леговище на индивидуализма. Та малко ли труженици, хора съ воля и духъ, коватъ съ стоическо търпение свѣтлото бждеще на народа ни? Не сж ли хиляди и хиляди, които, въ задимен и тѣсни стай, прѣскайтъ лжчитѣ на знанието срѣдъ народната маса? Не вършатъ ли тѣ това почти безкористно, съ лични жертви, безъ да чакатъ суетна награда?

Тази интелигенция живѣе съ традицитѣ на народа, на неговитѣ мисли и чувства, на неговата култура. Всички блага на знанието, на обществения животъ, на прогреса и на културата сж спечелени съ трудъ и борба. Свободната прова на творцитѣ въ всички области е създаде ценноститѣ на словото, съ които се гордѣемъ, паметницитѣ на изкуството, материалния подемъ. Интелигенцията знае този основенъ законъ на всѣки напредкъ и него поставя въ основата на своята работа.

Да знаешъ, казва пословицата, значи да можешъ. Невежиятъ, неукиятъ е осъденъ на слѣпота, на физическа и умствена немощ; той никога не ще почувствува освободителната благодатъ на знанието.

Интелигенцията е солта на земята: Отъ нея, отъ нейната воля, отъ нейния идеализъмъ зависи какъвъ ще бжде утрешния денъ на народа ни. Тя е, която ще го възпитава. ще го учи, съ една дума ще го води въ историческия му пжтъ, къмъ по-щастливо бждеще. Този пжтъ е ясенъ — той е пжтъ на истинския човѣшки прогресъ, проправенъ отъ великитѣ хуманисти мислители, учени и поети, творци на човѣшката култура.

А. Драгоевъ

Полъ Валери

ЧОВѢКЪТЪ И НОЩТА

Извадка отъ една вариация върху една мисълъ на Паскалъ

Опитвалъ съмъ поинакога да наблюдавамъ въ себе си и да проследя чакъ до самитѣ идеи, какъ една чиста нощъ съ своитѣ звезди влияе таинствено върху хората. Ето че ние възприемаме само нѣща които нѣматъ връзка съ нашето тѣло.

Ние сме странно опростени. Всичко близко е невидимо; всичко чувствително е неосезаемо; ние плуваме съ мисълта си далечъ отъ насъ. Нашиятъ погледъ съзира въ едно поле отъ свѣтли събития, които не може да се въздржи да не ги свърже съ своитѣ самоволни движения, като че ли всички тия събития се извършватъ въ сжщиятъ този мигъ; погледътъ чертае, образува свойствени нему фигури които нала-

га и въвежда въ действителността.

Но да опредѣлимъ разположението на всички тия свѣтли точки ние не можемъ. Чувствуваме се потиснати, вкаменели, поглънати и пренебрегнати отъ тази блѣстяща феерия. Ние можемъ да броимъ звездитѣ, ние, които не можемъ да повѣрваме че съществуваме за тѣхъ. Нѣма никаква връзка между тѣхъ и насъ.

Това което виждаме на небето и това което намираме въ самитѣ насъ, едновременно независими отъ нашитѣ действия, едното блѣстящо вънъ отъ нашия обсегъ, другото живѣещо въ дълбочината на душата ни, създава като чели връзка между това, което най-далечното

ни привлича и онова на най-скръвенното у насъ. Тѣ сж като крайности на нашето очакване, и твърде близки, и си приличатъ поради надеждата за нѣщо неочаквано въ това далечно небе и тѣйнствено сърдце.

При гледката на безброя звезди, които е толкова необикновенъ за нашитѣ очи, менъ ме смайва чувството че сж ствуваме, че съмъ всичко и че въпрѣки това съмъ самъ. Азъ съмъ всичко и незавършенъ. Азъ съмъ цѣлото и частъта.

Тъмнината която ни заобикаля разголява душата ни. Тази тъмнина е цѣлата осеяна отъ недостжпни свѣтлини. Човѣкъ мжчно може да се въздржи да не помисли за мѣста, където само се бди. Ние изпълваме смѣтно тъмнината съ свѣтли и неузнаваеми същества. Сжщата тази тъмнина, която отстранява близкитѣ

предмети, понижава звука на нашия гласъ и споредъ това го превѣплотява въ вътрешенъ гласъ, защото ние се стремимъ да говоримъ истински само на близки намъ същества. Ние изпитваме едно спокойствие и неразположение, твърде страни. Нашето „азъ“ и „не азъ“ не се преливатъ вече. При пълна свѣтлина съществува връзка между нашитѣ мисли съ нѣщата чрезъ нашитѣ действия. Размѣнятъ се впечатления съ мисли, мисли съ впечатления и нашитѣ действия служатъ за посрѣдници, времето като срѣдство. Но сега липсва вече тая размѣна, нѣма то човѣкътъ, който действа и който е мѣрка на нѣщата. Има само две различна личности, две несъизмѣрими битиета. Това сж двама противници, които се наблюдаватъ и не се разбиратъ. Огромното разрастване на нашитѣ перцептиви ние съпоставяме съ

отслабването на нашата възможность. Ние губимъ за известно време обичайната представа, че нѣщата не съответствуватъ. Мухата която се мжчи да премине стъклото е нашъ образецъ.

Ние не можемъ да останемъ на тази мъртва точка. Чувствителността не познава никога равновесието. Бихме могли да я опредѣлимъ като функция, чиято роля е да чупи у хората равновесието на тѣхнитѣ сили. Трѣбва впрочемъ нашиятъ духъ да се предразположи за да се освободи отъ своето предрѣждане, отъ оная тържественна и нѣма картина, която издава у него самочувствието, че е всичко и очевидността че е нищо.

Преведе отъ френски
Г. В. Гочевъ

Годишенъ абонаментъ 80 лв.
6 месеченъ „ 50 лв.

